

Lóránt Istvánné A Joint Varrodájában

Ez a kép Budapesten készült a Joint varrodájában 1948-ban vagy 1949-ben. Én bal oldalt ülök. Nem sokkal a felszabadulás után, miután befejeztem a polgárit [lásd: polgári iskola], Jenő bátyám [Tulajdonképpen a nagybátyja, apja testvére. -- A szerk.] elvitt Szombathelyre. Azt mondta, hogy meg kell erősödnöm, és valami szakmát kell tanulnom. Bementünk a hitközséghez, ahol a Jenő megkérdezte, hogy hol lehet valamit tanulni. Mondták, hogy menjen a Lili Pestre, mert elmehet a zsidó árvaházba, ahová félárvák is mehetnek, és például tanulhat varrni. Joint varrodának hívták a helyet, mert a Joint tartott el minket. Bementem, de én már a felsőruhavarrásba nem kerültem be, mert betelt, csak a fehéreneműben volt hely, és akkor odamentem. Ott tanultunk varrni, és ott dolgoztunk. A Ruhaiipari Tervező Vállalattól volt egy tündéri tanárnőnk, aki tanított bennünket varrni. Nagyon szerettem, nagyon jó fiatal társaság volt, és tündéri volt a tanárnőm, a jóisten áldja meg. Egy nagyon bűbájos nő volt, és annyi szeretettel vett körül minket, de szigorú is volt mellette. De mi jó gyerekek voltunk varrás szempontjából, szóval igyekeztünk azért talpra állni. Körülbelül másfél évig voltam a Joint varrodájában, amíg a tanidő tartott, s az ipartestülettől jöttek vizsgáztatni, és ott kellett előttük megvarrni egy férfiinget. Teljes ellátás volt. Ott laktunk, és akinek voltak szülei, a hétvégén hazamehetett, de nem alhattunk otthon, mert tulajdonképpen az intézet felelt értünk. Csak egy pár órára mehettünk haza, de az nekünk elég volt, mert az édesanyám úgyse tudott volna nekem enni adni, örült, hogyha neki volt valamije. Amikor végeztünk, mindenkinek megpróbáltak valahogyan segíteni. Akik nagyobbak voltak, vagy férjhez mentek, azokat lakáshoz segítették. Nekem nem kellett, mert nekem az édesanyámmal volt lakásom. A körülöttem lévő árvaházi lányok legnagyobb része később külföldre ment.